

Να σταματήσουν ΤΩΡΑ οι παράνομες επαναπροωθήσεις στα σύνορα

Όχι στην αναγνώριση της Τουρκίας ως “ασφαλούς τρίτης χώρας”
Συγκέντρωση διαμαρτυρίας, στα πλαίσια της πανελλαδικής εβδομάδας δράσης ενάντια στις επαναπροωθήσεις, την Παρασκευή 25η Ιουνίου στις 18.00 στο Σύνταγμα

Καθημερινά στα ελληνοτουρκικά σύνορα, χερσαία και θαλάσσια, πραγματοποιούνται παράνομες βίαιες επαναπροωθήσεις προσφύγων (push backs) από δυνάμεις του Λιμενικού και της Συνοριοφυλακής, με παρουσία και κάλυψη της Ευρωπαϊκής Συνοριοφυλακής FRONTEX.

Οι επιχειρήσεις αυτές είναι απολύτως παράνομες τόσο ως προς τον τρόπο διεξαγωγής τους όσο και ως προς τους κανόνες που διέπουν τη διαδικασία συνοριακών ελέγχων, προσαγωγής και κράτησης άτυπων μεταναστών. Είναι επίσης παράνομες ως προς το Διεθνές Δίκαιο, την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και την “αρχή μη επαναπροώθησης” της Συνθήκης της Γενεύης.

Συγκεκριμένα τα push backs σημαίνουν ότι

- το ελληνικό κράτος στέλνει στην Τουρκία πρόσφυγες χωρίς να εξεταστεί αν αντιμετωπίζουν εκεί δίωξη ή αν κινδυνεύουν να υποστούν απέλαση στη χώρα που διώκονται,
- οι πρόσφυγες στερούνται στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα, όπως το δικαίωμα στο άσυλο και τη δυνατότητα προσφυγής τους στη δικαιοσύνη,
- το λιμενικό και η συνοριοφυλακή πραγματοποιούν βίαιες, στρατιωτικού τύπου επιχειρήσεις ενάντια σε φουσκωτές βάρκες και ανθρώπους που μόλις διέσχισαν τον Έβρο πεζοί, θέττοντας σε άμεσο κίνδυνο τη ζωή ανδρών, γυναικών και παιδιών.

Σε κάθε παράνομη επαναπροώθηση ακολουθείται μια σταθερή διαδικασία: αποτρέπεται κάθε επικοινωνία, δεν γίνεται καταγραφή σύλληψης, τα κινητά τηλέφωνα και κάθε πειστήριο της παρουσίας των προσφύγων σε ελληνικό έδαφος “κατάσχονται” ή καταστρέφονται και η “επαναπροώθηση” στην Τουρκία γίνεται με όρους τρομοκρατίας, παραπληροφόρησης και ξυλοδαρμών.

Μετά το 2015, οι επιχειρήσεις βίαιων επαναπροωθήσεων στο Αιγαίο και τον Έβρο αποτελούν μια συστηματική, σχεδιασμένη –

και με αδρή χρηματοδότηση – πολιτική. Έχουν πάψει να είναι πάρεργο της συνοριοφυλακής ή του λιμενικού και έχουν πάρει τη μορφή μιας παράλληλης, άτυπης υποδομής που περιλαμβάνει χώρους κράτησης, οχήματα, σκάφη, “πλωτά νησιά” και ένστολο προσωπικό, όλα χωρίς διακριτικά.

“Δεν κάνουμε push-backs, αλλά...”

Αυτή η φράση αυτή είναι η μόνιμη επωδός της ελληνικής κυβέρνησης και της ευρωπαϊκής ακτοφυλακής (Frontex) απέναντι στον καταιγισμό στοιχείων και μαρτυριών για τη συστηματική παραβίαση του Συντάγματος και του Διεθνούς Δικαίου κατά τις βίαιες επαναπροθήσεις προσφύγων στα ελληνο-τουρκικά σύνορα.

Οι διαψεύσεις, απρόθυμες και τυπικές, πάντα συμπληρώνονται από το επιχείρημα ότι η Ελλάδα φυλάει τα σύνορα της Ευρώπης, τα οποία βρίσκονται – λένε – αντιμέτωπα με μια “ασύμμετρη απειλή” και “εισβολή”. Η Ελλάδα είναι, όπως είπε η πρόεδρος της Κομισιόν φον ντερ Λάιεν, η “ασπίδα της Ευρώπης”.

Η διάψευση χάνεται μέσα στην πολεμική ρητορική: οι πρόσφυγες του πολέμου και της φτώχειας ενσαρκώνουν τον εχθρό και εισβολέα της Ευρώπης και της Δύσης. Η ισχυρή Ευρώπη αποποιείται κάθε ευθύνη για τον κόσμο βίας, εκμετάλλευσης και φτωχιάς που δημιουργήσε και δημιουργεί.

Αναζητά και πάλι αποδιοπομπαίους τράγους: οι υπερφορτωμένες φουσκωτές βάρκες ταλαιπωρημένων και άοπλων ανθρώπων μετονομάζονται σε δήθεν προσβολή της εθνικής κυριαρχίας που πρέπει να αντιμετωπιστεί με τα κομάντο του Λιμενικού και της Frontex.

Υπάρχει βέβαια ένας κόκκος αλήθειας στις δηλώσεις ελλήνων και ευρωπαίων αξιωματούχων: Η Ελλάδα όντως φυλάει τα σύνορα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Από το 2016 οι ελληνικές κυβερνήσεις εφαρμόζουν ένα είδος “κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής” που όμως ούτε κοινή ούτε ευρωπαϊκή είναι. Μια πολιτική που υπαγορεύεται μεν από τις ισχυρές χώρες της Ε.Ε., αλλά που καμία από αυτές δεν θα εφάρμοζε στο έδαφος της: η Ευρωτουρκική Συμφωνία, η επιβολή γεωγραφικού περιορισμού και τα Χοτ-Σποτ στα νησιά, η αναγνώριση της Τουρκίας ως “ασφαλούς χώρας”, η κατάργηση στην πράξη του δικαιώματος στο άσυλο, οι επιστροφές βάσει “Δουβλίνου” και στην κορυφή του παγόβουνου οι παράνομες επαναπροθήσεις στα σύνορα.

Όλοι και όλες γνωρίζουν την αθλιότητα αυτών των πολιτικών. Η Ε.Ε. αναλαμβάνει μεν τη χρηματοδότησή τους, αλλά αφήνει τις κοινωνικές τους συνέπειες στις συνοριακές χώρες: χιλιάδες ζωές

εξευτελίζονται και συνθλίβονται στα σύνορα και τα στρατόπεδα προσφύγων, οι τοπικές κοινωνίες που υφίστανται στρατόπεδα σαν της Μόριας και εκτίθενται στο δηλητήριο του ρατσισμού και τον αγριανθρωπισμό, μια ολόκληρη γενιά προσφύγων βιώνει τον αποκλεισμό και την εξαίρεση δικαιωμάτων, γεγονός που προοιωνίζεται νέα κοινωνικά αδιέξοδα.

Την ίδια στιγμή η Ε.Ε. προχωρεί σε βρώμικες συμφωνίες με αυταρχικές κυβερνήσεις όπως του Ερντογάν και της Λιβύης που κηρύσσουν το πόλεμο στον ίδιο τους τον πληθυσμό και είναι διατεθειμένα να αναλάβουν με το αζημίωτο τη “με κάθε μέσο” συγκράτηση των προσφύγων, σε μια άθλια συναλλαγή.

Επειδή γνωρίζουμε όλα αυτά, ξέρουμε καλά ότι οι πολιτικές των πρόθυμων ελληνικών κυβερνήσεων δεν “αναβαθμίζουν το ρόλο της Ελλάδας” στην Ευρώπη, αλλά την υποβαθμίζουν στην κατηγορία χωρών οι οποίες αναλαμβάνουν τη “βρώμικη” δουλειά του εγκλωβισμού και της απώθησης των προσφύγων, κατ’ ανάθεση των κυβερνήσεων των ισχυρών χωρών της ΕΕ.

Η “πολιτισμένη Ευρώπη” μπορεί έτσι κατά περίπτωση να συγχαίρει ή να φρίττει και να καταγγέλλει την Ελλάδα για το αίσχος της Μόριας και την αγριότητα των push back. Είναι όμως η δίκη μας κοινωνία αυτή στην οποία δημιουργούνται ζώνες εξαίρεσης και πληθυσμοί χωρίς δικαιώματα, όπου κανονικοποιείται και μονιμοποιείται ο μαζικός εγκλεισμός προσφύγων σε στρατόπεδα, όπου κρατικοί υπάλληλοι και σώματα ασφαλείας δρουν εκτός και ενάντια σε κάθε δημοκρατικό πλαίσιο, κανόνες και έλεγχο.

Ξέρουμε ότι τέτοιες πολιτικές “έκτακτης ανάγκης” και αυτονομημένοι κρατικοί μηχανισμοί ποτέ δεν περιορίζονται στους κολασμένους των κολασμένων – αργά ή γρήγορα στρέφονται ενάντια και σε άλλες κοινωνικές ομάδες και, τελικά, ενάντια σε όλη την κοινωνία. Αυτή την πορεία βιώνουμε σήμερα: οι αυθαιρεσίες ενάντια στους/στις πρόσφυγες (όπως στην περίπτωση στην χωρίς στοιχεία σύλληψη και παραδειγματική δεκαετής ποινή φυλάκισης ανηλίκων Αφγανών για τη φωτιά στη Μόρια) συνοδεύεται από μια συστηματική προσπάθεια ποινικοποίησης, εκφοβισμού και σπίλωσης της αλληλεγγύης.

Όποιος και όποια δεν συμμορφώνεται “προς τας υποδείξεις”, κάθε αλληλέγγυος πολίτης ή οργάνωση που καταγγέλλει περιστατικά παράνομων επαναπροωθήσεων βρίσκεται αντιμέτωπος/η με μια εκστρατεία ηθικής σπίλωσης ακροδεξιάς έμπνευσης ως διακινητής, εχθρός της Ελλάδας και “πράκτορας του Ερντογάν”. Από αυτούς ακριβώς που ανακήρυξαν το καθεστώς του “ασφαλές” και που του

παραδίδουν τούρκους και κούρδους αγωνιστές και αγωνίστριες!
Γι' αυτό συλλογικά, με αξιοπρέπεια και αλληλεγγύη απαιτούμε:
Να σταματήσουν τώρα οι παράνομες, βίαιες επαναπροωθήσεις στο Αιγαίο και τον Έβρο, τα Λυβικά ύδατα και τα σύνορα των Βαλκανίων.

Να σταματήσουν οι βρώμικες αντι-προσφυγικές συμφωνίες με την Τουρκία και τη Λιβύη.

Να ακυρωθεί η αναγνώριση της Τουρκίας ως "ασφαλούς" χώρας για τους πρόσφυγες/ισσες.

Να αντισταθούμε στην Ευρώπη-Φρούριο και την Ελλάδα-Φυλακή: Όχι στα συνοριακά τείχη και τα στρατόπεδα κράτησης προσφύγων.

Να σταματήσει η ποινικοποίηση της αλληλεγγύης. Να βάλουμε φραγμό στην ακροδεξιά και τον ρατσισμό.

Ελληνίδες-ξένες εργάτριες ενωμένες

Καλούμε σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας, στα πλαίσια της πανελλαδικής εβδομάδας δράσης ενάντια στις επαναπροωθήσεις, την Παρασκευή 25η Ιουνίου στις 18.00 στο Σύνταγμα!